

MOGYORÓSI LÁSZLÓ

Hattyúk tava

MOGYORÓSI LÁSZLÓ (1976) Nagykálló

II.

Arcod síró-nevető maszk,
ha nevensz: akárha sírnál,
sírní sohasem láttalak,
de kacagást imitálnál –

mi lehet izgalmasabb
ambivalens mimikádnál,
része a színjátéknak,
amibe meginvitáltál

táncolni-játszani némán,
hegedű-fuvola szóra,
ó koreográfiáján
emelkedve-lehajolva.

III.

Kecses hattyúként bolyongsz köztünk,
emberarcod csak akkor látom,
ha egy face to face meetingre hívsz –
elámulok a hattyúlányon.

Arctalan erő átkát törni,
hogv vonásaid újra lássam,
elég lenne talán egy földi
találkozás egy kávéházban.

IV.

Mielőtt még a legnagyobb varázsló,
Csajkovszkij szép balettbe komponálta,
végigvonult a termeken parázsló
tekintettel Odette, s szemét bezárta;

így vonulsz az iroda folyosóján
te is, pózod a hercegnőé, nálad
vannak a kulcsok, karcsú ujjaiddal
a palotát előttem is lezártad.

S úgy nézek fel a fényes ablakokra,
ahogy meetingeinken is szemedbe,
mint Alfréd Violetához, dalolva,
könnyezve, és halk szavakért esengve.

Tükreidben, arcvonásaid mellett
látod-e az idő ármánykodását?
Ahogy a gonosz varázsló Odette-nek,
neked adom a szépség hattyúszárnyát.

V.

Tükörlabirintusban bolyongtam,
Minotaurus elől loholva,
mint szűz vagy lator, s az alkonyatban
felragyogott az alvilág odva.

Mephisto lépett elé, patás
lába koppant a márványpadlón,
köpönyegében vad suhogás,
szembogara izzott aranylón.

Kezemben íjjal elbocsátott,
az égre mutatott és nevetett,
azóta csodálom a táncot:
ahogyan szárnyal a hattyúsereg.

Megyek utánuk, megbabonázott
vadászként – ki is ejt kin sebet?
Éjjel leszállnak a hattyúlányok,
fájón szép táncát lejti Odette.

A hajnalpírt arcom is felveszi,
ő hattyúfehérét magára rántja,
és még hagyja, hogy vele lépjek ki
a tárgyalóból, csak aztán kap szárnyra.

VI.

A hattyú röpte nem törik meg,
csupán a lélek mutál benne,
Odette s Zeusz így lesznek ikrek,
szorulva karcsú hattyútestbe.

Így viaskodnak, együtt hatnak
a kecsesség és a nyers erő,
az egyik tárgya a kalandnak,
a másik csábítani lép elő.

Az egyikre Léda vágyik épp,
a másik Lédára vet szemet,
így a vágyakozás tépi szét
a szívet, benne a rettenet.

Míg halandókat szül a földi
vágy: Kasztórt és Klütaimnézstrát,
égi gyönyör az, mi felkölti
Polüdeukészt s Szép Helénát.